

Hồi thứ 4

Đoạn Trường Kiến Hồng

Nhậm Sương Bạch chậm chậm quay mặt về phía người cao lớn vừa xuất hiện, từ trong bản năng, một lời cảnh giác vang lên. Chàng chỉ nghe thấy tiếng bước chân nhẹ nhàng, nhưng trực giác đã nói cho chàng biết, mối nguy lớn nhất đã xuất hiện.

Người vừa xuất hiện có thân hình cực kỳ cao lớn, đôi mày rậm như chổi xuể, mũi to miệng lớn, gương mặt hàm chứa một oai lực thâm trầm, kiên định tựa như đúc bằng đồng đen, một đôi mục quang trầm trầm nhìn thẳng về phía Nhậm Sương Bạch, chừng như quang cảnh bày ra trước mắt chẳng có liên quan gì đến bản thân y vậy.

Giang Triết Phủ phóng một bước lớn đến trước mặt người vừa xuất hiện, lớn tiếng nói:

- Đại sư huynh, đại sư huynh! Cuối cùng thì đại sư huynh cũng đã tới! Tên tiểu tử này họ Nhậm, chẳng biết từ lỗ đất nẻ nào chui lên, nói là đến đây để rửa nhục cho Khuất Tịch! Đại sư huynh coi, chỉ với ba ngón nghề mèo quào của hắn mà cũng dám dẫm dả thương lão thất, cắt mất một cái vành tai!

Không sai! Nhân vật thâm trầm, lâm nguy bất loạn này chính là Chương môn nhân đời thứ ba của "Hà Phi phái", "Đoạt mệnh vô hối" Thương Bảo Đồng, cũng là nhân vật chính làm cho Khuất Tịch nhục đến suốt đời không quên mười ba năm về trước!

Khẽ khoát tay tỏ ý bảo Giang Triết Phủ không cần phải nói nữa, Thương Bảo Đồng dừng chân trước mặt Nhậm Sương Bạch, cất giọng trầm hùng nói:

- Lão đệ đài, người nói đến để rửa nhục cho Khuất Tịch?

Nhậm Sương Bạch khẽ nghiêng người, gật đầu nói:

- Lần thảm bại nơi sơn môn của quý phái mười ba năm về trước đối với Khuất tiên bối mà nói là một mối nhục to lớn, suốt đời khó quên tựa như cái gai dưới lưng. Mối nhục này còn chưa rửa sạch ngày nào là ngày ấy lão ăn không ngon ngủ không yên giấc. Tại hạ thọ ân giáo hối của Khuất tiên bối,

nay làm việc này coi như chia sẻ chút ưu phiền trong lòng lão, nghĩa bất dung từ ...

Thương Bảo Đồng trầm giọng hỏi:

- Vậy ra ngươi là đồ đệ của lão?

Nhậm Sương Bạch lắc đầu nói:

- Giữa tại hạ và Khuất tiên bối thực ra là sư đồ nhưng lại không có danh phận sư đồ.

Song mục Thương Bảo Đồng thoáng vẻ ngạc nhiên hỏi:

- Nói vậy nghĩa là sao?

Nhậm Sương Bạch trầm ngâm một thoáng rồi nói:

- Việc này nói ra đông dài, hơn nữa lại là chuyện riêng tư giữa tại hạ và Khuất tiên bối, thiết nghĩ cũng chẳng cần phải nói làm gì.

Thương Bảo Đồng lại hỏi:

- Vậy tại sao Khuất Tịch không tự mình đến đây?

Nhậm Sương Bạch đáp:

- Chẳng giấu gì Thượng chương môn, nhiều năm trước Khuất tiên bối vì bị người ta ám toán nên đã bị bán thân bất toại. Lão không thể tự đến đây, đành phải để tại hạ đến thay.

Thương Bảo Đồng giọng vẫn trầm trầm nói:

- Ngươi nói võ công của ngươi là do Khuất Tịch truyền thụ?

Nhậm Sương Bạch hơi trầm ngâm nói:

- Có một vài công phu do chính Khuất tiên bối truyền thụ.

Gương mặt Thương Bảo Đồng thoáng hiện một nét cười quái dị, nhưng ngay lập tức sắc diện trở lại nét trầm trầm như cũ, nói:

- Xem ra võ công của Khuất Tịch đã thăng tiến rất nhiều rồi!

Nhậm Sương Bạch lắc đầu nói:

- Một người tàn phế bán thân bất toại, sinh hoạt đi đứng còn khó khăn, nói gì đến việc tinh tiến võ công?

Thương Bảo Đồng "ồ" một tiếng nói:

- Nếu võ công của Khuất Tịch truyền thụ cho ngươi chẳng qua chỉ là vài ngón của y năm xưa thì, lão đệ đài, lão phu khen ngươi là người có nghĩa khí,

nhưng con người của Khuất Tịch theo lão phu biết, chẳng đáng để cho người lấy tánh mạng của mình ra để mà đùa giỡn!

Nhậm Sương Bạch mỉm cười nói:

- Biết rõ trong núi có hổ, nhưng lại cứ đi thẳng vào trong núi, tại hạ muốn xem xem mình có may mắn ra khỏi núi được không!

Thương Bảo Đồng hơi do dự một thoáng, chùng như lão có ý tiếc cho nghĩa khí của Nhậm Sương Bạch dùng không đúng chỗ, chậm rãi nói:

- Lão đệ dài, tầm cừu tuyết hận hay báis sơn luận võ đều phải dựa vào chân tài thực học, không thể trông chờ vào may rủi được. Người mong chờ vào vận may của mình, e rằng phải thất vọng mà thôi.

Nhậm Sương Bạch gật đầu nói:

- Nếu đúng như vậy thì tại hạ đành phải trách mình vận bạc mà thôi!

Giang Triết Phủ không còn nhẫn nại được nữa, lớn tiếng nói:

- Đại sư huynh, sư huynh đã nghe rồi đó. Tên tiểu tử này coi lòng nhân ái của đại sư huynh như rác rưởi, hạng người chẳng biết thơm thối này nói nhiều cũng mất công mà thôi!

Gương mặt Thương Bảo Đồng vẫn trầm trầm, dường như con người này chẳng còn biết đến thất tình lục dục nữa. Lão trầm giọng nói:

- Lão nhị, người thợ giáo Nhậm lão đệ dài vài chiêu đi!

Giang Triết Phủ vội vàng gật đầu nói:

- Vốn là đã nói trước với hấn như vậy. Hấn không qua được cửa ải của tiểu đệ thì đừng hòng có cơ hội thợ giáo đại sư huynh!

Thương Bảo Đồng nói:

- Người động thủ phải cẩn thận một chút, ta thấy Nhậm lão đệ dài không giống như người chỉ biết trông chờ vào may rủi!

Giang Triết Phủ nghiêng răng nói:

- Tên tiểu tử này miệng thì ăn nói khách khí nhưng hạ thủ thì tàn độc vô song, tiểu đệ đã nhìn thấy từ lâu rồi!

Thanh miến đao trong tay Nhậm Sương Bạch bỗng "oang" một tiếng thẳng duột ra, nhưng ngay lập tức đã mềm rũ xuống như bình thường. Tuy nhiên, Giang Triết Phủ cũng giật mình kinh hãi, thoái lui ra xa hai ba bước. Chùng định thần nhìn lại thấy thanh miến đao đã rũ trở xuống thì nổi giận mắg:

- Tên tiểu tử thối kia! Ngươi hù dọa cha ngươi đó à?

Nhậm Sương Bạch không hề tỏ ý nóng giận, chỉ khẽ nhếch mép cười nói:

- Tại hạ chẳng qua chỉ muốn làm cho thân đao hoạt động tí chút vậy thôi, không ngờ lại làm kinh động đến Giang tiên sinh, thật đắc tội!

Giang Triết Phủ cảm hận đến cực điểm, nghiêng răng kèn kẹt tựa như muốn ăn tươi nuốt sống Nhậm Sương Bạch mới hả dạ. Chỉ thấy y giơ tay phải lên, lập tức đã có người hai tay dang ngang can đặt vào tay y. Đẳng can đã ở trong tay, Giang Triết Phủ vận lực huy động, đẳng can xé gió vù vù, lực đạo xem ra mạnh mẽ vô cùng.

Nhậm Sương Bạch đứng yên bất động, thần thái an nhàn như đứng xem Giang Triết Phủ biểu diễn can pháp. Phía bên kia Giang Triết Phủ đỏ mặt tía tai, huy động can vù vù, dáng điệu hung hãn như hổ đói. Nội nhìn tư thế, ai cao ai thấp, ai thắng ai bại, không cần đánh cũng đã biết.

Xảy nghe tiếng quát vang như sấm, Giang Triết Phủ như một cơn lốc lao tới, thân can thẳng đuột nhằm Mi tâm huyết Nhậm Sương Bạch kích tới. Khi Nhậm Sương Bạch vừa nhích động thân hình thoái hậu thì đầu can bỗng rung lên, thoáng chốc đã hóa thành mười ba vùng âm ảnh, bao trùm khắp mười ba nơi yếu huyết trên người Nhậm Sương Bạch.

Miến đao "oang" lên một tiếng, chợt hóa thành một tấm lưới bằng ngân quang bao bọc khắp người Nhậm Sương Bạch, đầu can chạm vào mảnh lưới quang ảnh vang lên tiếng kêu trầm đục. Giang Triết Phủ lại quát lớn một tiếng, thân hình đột ngột nhảy xéo sang bên phải, chân chưa chấm đất thì "vù" một tiếng, đẳng can đánh bốp xuống đất, thân hình của Giang Triết Phủ đột ngột bắn lên cao, từ trên cao đẳng can hóa thành một tấm lưới trùm xuống đầu Nhậm Sương Bạch, thân can mang theo kinh khí sấm sét, khí thế kinh nhân!

Thân hình Nhậm Sương Bạch loang loáng di chuyển trong khoảng không chật hẹp giữa màn can ảnh, mỗi lần đầu can điểm xuống chỉ sượt ngang y phục chàng mà lướt qua. Thân pháp cao diệu đến bậc này thì đừng nói là người khiếm thị, ngay cả người sáng mắt cũng chẳng mấy ai có được!

Thương Bảo Đồng đứng bên ngoài lượt trận, song mục trừng trừng nhìn vào trường đấu, chợt nghe lão quát lớn:

- Lão nhị cẩn thận! Người ta đang chờ lúc ngươi hoán khí để phản công đó!

Lời Thương Bảo Đồng chưa kịp dứt thì một làn quang ảnh đỏ rực như máu xẹt tới, khí thế trông chẳng khác gì phi tiễn quán nhật hướng thẳng cứu hư,

màu đỏ sáng rực khiến người nhìn mở mắt không ra; cùng lúc, một làn ngân quang trắng toát cũng xẹt ra. "Đoạn trường hồng" một đã hóa thành hai!

Giang Triết Phủ cố hết sức bình sinh huy động đằng can để gạt đỡ, nhưng đầu can vừa mới cất lên thì một tảng thịt nơi đầu vai đã văng lên không, tiếp đó lưng áo bị tóm chặt, một đạo kinh lực cực kỳ mãnh liệt ném văng thân hình y ra phía sau, thân hình lộn mấy vòng trên không trung, mượn thế điểm đầu can xuống đất mới gắng gượng đáp xuống đất mà không bị té nhào.

Người kịp thời giải cứu cho Giang Triết Phủ chính là Thương Bảo Đồng. Nếu không nhờ Thương Bảo Đồng ném người y ra phía sau thì sự tổn thất của Giang Triết Phủ không chỉ là một tảng thịt cỡ hai cân nơi vai, chưa biết chừng còn bị nặng hơn cả Mã Đức Quang nữa!

Không để ý đến vết thương máu chảy xối xả nơi vai, Giang Triết Phủ chỉ mặt Nhậm Sương Bạch, nghiến răng nói:

- Tên tiểu tử thối này không chỉ đến gây sự, ý đồ của hắn là đập nát chiêu bài "Hà Phi phái" của chúng ta! Đại sư huynh xem, đao pháp tà môn ác bá của hắn, Khuất Tịch làm sao mà dạy nổi!

Thương Bảo Đồng nhìn như dán mắt vào mặt Nhậm Sương Bạch, giọng thâm trầm nói:

- Nhậm lão đệ đài, đao chiêu vừa rồi có phải là chiêu thứ hai trong "Kiếp hình tứ thuật" gọi là "Phân hồn liệt phách" không?

Nhậm Sương Bạch gật đầu khen:

- Thương đại chương môn kiến văn quảng bác, cao nhân quả nhiên là cao nhân, có người nói năng lớn lối giả làm cao nhân nhưng vẫn không sao giống được! Thương đại chương môn, tại hạ thi triển bộ đao pháp này đã có hơn trăm bận, nhưng có thể nhìn ra lai lịch của nó chỉ có hai ba người. Nhân lực của các hạ thật cao minh, bội phục! Bội phục!

Thương Bảo Đồng được khen nhưng gương mặt chẳng chút vui mừng, ngược lại càng thâm trầm hơn. Giọng lão vẫn trầm trầm nói:

- Pho đao pháp này là một tuyệt kỹ bí truyền của "Thiên mục phái", đao pháp tinh tuyệt, hiểm ác vô song, nhưng nghe đâu thất truyền đã lâu, hơn trăm năm nay chưa thấy xuất hiện trên giang hồ. Lão đệ đài, theo lão phu thì Khuất Tịch không có được bản lĩnh để có thể truyền thụ pho đao pháp này cho người!

Nhậm Sương Bạch lắc đầu nói:

- Duyên kỳ ngộ luôn vượt ra ngoài mọi suy đoán của con người, pho đao pháp này đúng là Khuất tiên bối truyền thụ cho tại hạ!

Thương Bảo Đồng nói:

- Người nói Khuất Tịch đã bị bại liệt nửa người, y làm sao có thể truyền thụ đao pháp cho người?

Nhậm Sương Bạch đáp:

- Bí kíp có đồ hình chú giải, lại có Khuất tiên bối ở bên cạnh chỉ điểm các yếu quyết, lãnh hội tinh túy của đao pháp chẳng phải là việc quá khó.

Thương Bảo Đồng hơi nhú mày nói:

- Người nghiên luyện "Kiếp hình tứ thuật" tất phải bị khí huyết nghịch mạch, lực phản huyết kết, lãnh hội được tinh túy của đao pháp tất song mục phải mù lòa, không lẽ người cũng bị khiếm thị?

Nhậm Sương Bạch chẳng chút mặc cảm, gật đầu nói:

- Không sai, tại hạ là một tên mù!

Thương Bảo Đồng đưa mắt nhìn vào song mục Nhậm Sương Bạch, giọng hơi kích động nói:

- Vì môn công phu tà phái này mà người cam chịu hy sinh đôi mắt của mình, lão đệ đài, xem ra người là người đã từng nếm trải hận thù.

Nhậm Sương Bạch nở một nụ cười quái dị nói:

- Thương đại chương môn thấu triệt nhân tình thế thái, chẳng có điều gì có thể giấu được pháp nhãn của các hạ, thiết nghĩ các hạ cũng biết được nỗi khổ tâm của một người tàn phế!

Thương Bảo Đồng lắc đầu nói:

- Người tàn mà không phế, lão đệ đài, người chẳng những không phế mà còn là một sát thủ cực kỳ đáng sợ nữa!

Đôi môi Nhậm Sương Bạch mấp máy, dường như muốn nói điều gì đó nhưng lại thôi.

Thương Bảo Đồng ngoắc tay, cũng lại một người hai tay dâng lên một chiếc dĩa can. Cầm dĩa can trong tay, thân hình Thương Bảo Đồng bắt đầu chậm chậm di chuyển, song mục lão không lúc nào rời khỏi thanh miến đao trong tay Nhậm Sương Bạch.

Thanh miến đao mềm nhũn như một dải lụa rũ xuống, toàn thân Nhậm Sương Bạch như một chiếc hồ thu phẳng lặng, sâu thẳm, u tịch, không ai biết được bên trong đó chứa đựng những gì, nông sâu ra sao, khi nào thì sẽ nổi phong ba.

Phía bên kia Thương Bảo Đồng sau một lúc di chuyển quanh người Nhậm Sương Bạch, bất thành đẳng can bỗng hóa thành một quả cầu quang ảnh, quả cầu ban đầu rất lớn, nhưng ngay lập tức thu hẹp nhưng lại bao trùm lên toàn bộ những nơi yếu hại trên người Nhậm Sương Bạch!

Miến đao nhanh như chớp chém ra, toàn nhằm vào đầu đẳng can mà chém thẳng xuống. Những tiếng leng keng trầm đục phát ra liên hồi, tóe lửa rợp trời. Lưỡi đao chẳng những không chém đứt được đẳng can mà còn bị dội ngược trở ra như chém phải một quả bóng da bơm căng. Nhậm Sương Bạch thu đao nhảy lui năm bước!

Thân hình Thương Bảo Đồng vươn tới trước, ba mươi chín can hợp thành một can, từ bốn phương tám hướng như những trận cuồng phong bão vũ ào ào đổ xuống người Nhậm Sương Bạch!

Ba mươi chín can ấy hợp thành một tấm lưới, một tấm lưới được dệt bởi kinh lực hùng hậu và cương khí mãnh liệt từ trên cao chụp xuống. Thân hình Nhậm Sương Bạch di chuyển loang loáng giữa những mắc lưới, hệt như một con cá kinh đang tìm đường thoát ra khỏi tấm lưới đang vây bọc nó.

Giang Triết Phủ đứng bên ngoài trông thấy thế trận như vậy thì vô cùng hứng khởi, quên cả vết thương còn chưa hết rỉ máu của mình, lớn tiếng hét:

- Đại sư huynh! Tuyệt lắm! Phen này cho tên tiểu tử này cũng vừa bò vừa chạy như Khuất Tịch năm xưa!

Giang Triết Phủ còn đang hét thì thân hình Nhậm Sương Bạch đã đột ngột di chuyển vòng quanh, thoáng chốc thân hình chàng hóa thành bảy nhân ảnh, bảy nhân ảnh hư hư thực thực tỏa ra bảy hướng khác nhau, đẳng can vẫn bao trùm bên ngoài nhưng đã bị mất đối tượng tấn công, bởi bảy hình nhân ấy chẳng ai biết được đâu là hư ảnh đâu là thực thể.

Nhưng Thương Bảo Đồng quả không hổ danh là tôn sư của một phái, thân hình Nhậm Sương Bạch vừa phân hóa thì lão đã thu can đứng bất động, lấy bất biến ứng vạn biến. Bảy đạo hàn quang từ bảy hình nhân đồng loạt kích ra, tạo thành một vòng vây quang ảnh, mang theo kinh khí xé gió vi vu nghe rợn người.

Không sai, đây chính là đệ nhất thuật của "Kiếp hình tứ thuật", "Thất ma tát vông"!

Thương Bảo Đồng bỗng quát lên một tiếng như sư tử hống, bảy can đồng loạt kích ra nghênh đón bảy luồng hàn điện, chỉ thấy thân can rung động liên hồi, bảy tiếng vang trầm đục gập gù đồng loạt vang lên, lửa bắn tung tóe, thân hình Thương Bảo Đồng bị sức phản chấn hơi lui xéo về phía sau nửa

bước. Ngay lúc đó, hai luồng quang ảnh một đỏ rực một trắng toát đồng loạt kích ra!

Đây chính là đệ nhị thuật của "Kiếp hình tứ thuật", "Phân hồn liệt phách"!

Đằng can điểm mạnh xuống đất, thân hình Thương Bảo Đồng bay vọt lên không, trong khi thân hình Thương Bảo Đồng vừa cất lên thì lão cũng xoay người quét ngược lại một can, khí thế hung mãnh hiểm ác dị thường.

Nhưng hai luồng quang ảnh một đỏ một trắng vừa lóe lên đã lập tức biến mất, cơ hồ hai luồng quang ảnh còn chưa kịp tan biến trong mắt mọi người thì nó lại xuất hiện lần thứ hai, đằng can vừa quét một thế vào khoảng không đã vội vã quay về múa thành một vòng quang ảnh bao bọc quanh người, đồng thời thân hình Thương Bảo Đồng nhanh như chớp nhảy lui về phía sau, nhưng đã muộn mất một chút, máu bay vọt lên không, ánh đuốc rơi vào làm cho màu máu trở nên đỏ độc đến rợn người. Sau lưng Thương Bảo Đồng xuất hiện hai vết thương song song đều đặn, mỗi vết dài bảy tám tấc.

Sau khi đáp xuống đất, Thương Bảo Đồng hơi đưa hai tay tới phía trước, chân tấn hình chữ bát, giữ vững được trọng tâm, không làm cho tư thế trở nên khó coi thêm. Lão đứng chết lặng, hai tay nắm chặt đằng can, đôi môi mím chặt, không nói không rằng, chỉ có điều không giữ được gương mặt khỏi co rút biến dạng và ngực phập phồng hơi thở nặng nề.

Giang Triết Phủ vội vàng chạy tới, kêu lên:

- Đại sư huynh, tên tiểu tử họ Nhậm này lòng dạ hiểm ác, dám cả gan ám toán đại sư huynh!

Mấy tên đệ tử đời thứ ba của "Hà Phi phái" còn lại lập tức di chuyển đứng thành thế bao vây Nhậm Sương Bạch vào giữa, rõ ràng chúng chuẩn bị cho một cuộc quần đả!

Thương Bảo Đồng thở dài, cất tiếng khàn khàn nói:

- Không cần phải dắt vàng lên mặt ta nữa, lão nhị, ngươi cũng nhìn thấy rõ mà, đó là chân bản lãnh chứ chẳng phải là ám toán!

Giang Triết Phủ nghiêng răng căm hận nói:

- Mặc kệ đó là chân bản lãnh hay là giả bản lãnh, gã họ Nhậm đã đập bể chiêu bài đập đổ sơn môn của "Hà Phi phái" chúng ta, mối nhục to lớn như vậy chẳng thể nào bỏ qua dễ dàng như vậy được! Ngày hôm nay dù sư huynh đệ ta có phải mất mạng cũng nhất quyết cùng tên tiểu tử này quần thảo đến cùng!

Thương Bảo Đồng giọng trầm trầm nói:

- Có nhục thì phải rửa, có hận thì phải báo, nhưng không phải bây giờ. Lão nhị, bây giờ không phải lúc!

Giang Triết Phủ không dần nổi cơn cuồng nộ đang thiêu cháy tâm can, y động đặng cang xuống đất bình bình, nghiêng răng nói:

- Sao lại không phải lúc! Đại sư huynh, ở ngay trên lãnh địa của chúng ta, ở ngay trong "Cửu toàn đường" của chúng ta, xung quanh toàn là người của chúng ta, đây chính là lúc mà chúng ta báo thù tuyết hận. Không lẽ chúng ta cũng phải chờ đến mười ba năm sau?

Thương Bảo Đồng vẫn trầm tĩnh như Thái sơn, chậm rãi nói:

- Ta có lý của riêng ta, lão nhị, không sai chạy cào đầu được, ngươi đừng cãi lời ta!

Giang Triết Phủ vẫn chưa chịu thôi, giậm chân nói:

- Đại sư huynh, nếu để cho hắn ra đi, tin này truyền ra ngoài, mai này "Hà Phi phái" của chúng ta làm sao còn đất đứng trên giang hồ? Đại sư huynh làm sao còn dám nhìn mặt mọi người? Vì danh dự của bản phái, vì thanh danh của đại sư huynh, chúng tiểu đệ dù chết cũng phải giết hắn!

Thương Bảo Đồng thở dài nói:

- Lão nhị, ngươi đã từng tuổi này rồi sao lại có thể hành sự nóng nảy thiếu suy nghĩ như vậy? Đừng cãi lời ta, không sai được đâu!

Giang Triết Phủ động đặng trượng xuống đất, kêu lên:

- Đại sư huynh ...

Nhưng Thương Bảo Đồng đã nghiêm giọng ngắt lời:

- Lão nhị, bảo chư vị sư đệ lui ra!

Giang Triết Phủ chùng như còn muốn nói thêm, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt oai nghiêm của đại sư huynh thì vội im bặt, miễn cưỡng quay lưng, nói:

- Các ngươi đã nghe thấy rồi đó! Tất cả lui ra!

Năm tên sư đệ của Giang Triết Phủ đưa mắt nhìn nhau một cái rồi đồng miễn cưỡng lui ra, nhưng vẻ mặt ai nấy đều nặng cừu hận.

Giang Triết Phủ nghiêng răng nói:

- Mẹ nó, "Hà Phi phái" từ trên xuống dưới mà không dịch nổi một thăng mù, việc để truyền ra ngoài, chẳng phải là làm trò cười cho thiên hạ sao!

Thương Bảo Đồng làm như chẳng nghe thấy lời của Giang Triết Phủ, quay sang nhìn Nhậm Sương Bạch mỉm cười nói:

- Lão đệ đài, mối nhục của Khuất Tịch năm xưa đã được người rửa sạch rồi, giờ người lập tức rời khỏi đây trở về báo tin vui cho Khuất Tịch hay là muốn truy tận sát tuyệt?

Nhậm Sương Bạch khẽ nghiêng người nói:

- Thương đại chương môn nặng lời rồi, nếu chư vị cho phép, tại hạ lập tức bái biệt.

Thương Bảo Đồng nói:

- Người thấy rồi đó, không còn ai ngăn trở người nữa.

Nhậm Sương Bạch nói:

- Việc xảy ra ngày hôm nay, tại hạ cũng vì chẳng dặng dưng, nếu có chỗ nào mạo phạm, xin Thương đại chương môn lượng thứ cho!

Thương Bảo Đồng gượng cười nói:

- Trên thế gian này, có những việc không thể nào quên được, càng có những việc không thể lượng thứ, lão đệ đài, người đã thấu hiểu nỗi lòng của Khuất Tịch chắc cũng không khó để hiểu được nỗi lòng của lão phu bây giờ!

Nhậm Sương Bạch chẳng nói gì thêm, cho đao vào vỏ, chàng ôm quyền thi lễ rồi quay người rảo bước đi ra phía cổng, bước chân chàng chắc nịch đều đặn bước đi trên lối đi lát đá xanh làm vang lên những tiếng động đơn điệu như đi vào tương lai, tương lai chẳng biết sẽ như thế nào, nhưng với Nhậm Sương Bạch lúc này, chàng hầu như đã có thể hình dung được nó sẽ ra sao. Đúng như lời Thương Bảo Đồng nói, trên thế gian này có những việc không thể nào quên được, càng có những việc không thể lượng thứ được, cũng có những việc tuần hoàn không bao giờ dứt ra được!

*

* *

Bên cạnh con đường uốn lượn giữa hoang nguyên có một ngôi tửu quán nhỏ, mảnh vải ghi chữ "tửu" dưng đưa trước gió ở bên ngoài tửu quán vốn viết chữ trắng trên nền vải xanh, nhưng qua thời gian, vải đã hóa thành màu xám xịt, lại thêm bụi đường làm cho chữ "tửu" giờ cũng trở nên mờ hồ cơ hồ chẳng nhận ra được nữa.

Lúc này trời đã xế chiều, ánh nắng yếu ớt cố len lỏi qua lớp lớp mây xám nặng nề soi rọi xuống mặt đất, gió thu xào xạt đùa giỡn trên tán lá úa vàng xơ xác. Một buổi chiều thu tiêu điều.

Con ngựa gầy của Nhậm Sương Bạch đang nhẩn nha gặm cỏ bên giậu rào xiêu vẹo trước tửu quán.

Trong quán cũng tiêu điều không kém, lựa thưa vài ba thực khách, Nhậm Sương Bạch ngồi bên chiếc bàn ngay cạnh cửa, trên bàn bày một hũ rượu trắng, một đĩa đậu phộng luộc và một đĩa tai heo ngâm giấm. Chàng chậm rãi nhâm nhi rượu, thỉnh thoảng lại gấp một miếng mồi, trông chàng tuy lang bạc nghèo khó nhưng lại cũng rất an nhàn tự tại.

Lão chủ quán mập ú đầu hói lên tới đỉnh, từ trong quầy hỏi vọng ra:

- Quan khách! Có cần dùng thêm bánh bao hay màn thầu không? Vừa trong xứng lấy ra, bảo đảm nóng hôi hổi!

Nhậm Sương Bạch hướng mặt về phía quầy, mỉm cười nói:

- Chưa cần vội, ông chủ, chờ ta uống hết hũ rượu này rồi ăn cũng chưa muộn!

Lão chủ quán cười hềnh hếch nói:

- Xin quan khách cứ tùy tiện, khi nào cần cứ gọi, tiểu nhân phục vụ ngay!

Nhậm Sương Bạch mỉm cười gật đầu, lại quay sang gấp mồi nhắm rượu. Đầu đĩa chàng đưa vào đĩa đậu luộc, gấp đậu đưa lên miệng, với tay bụng hũ rót rượu vào chén, động tác chuẩn xác gọn gàng, nếu không biết nội tình, chẳng ai dám nói đó là một người lòa.

Xảo có một trận gió tràn vào quán mang theo một mùi hương nhẹ nhẹ, mùi hương nhẹ nhàng tao nhã, tựa như mùi hương tỏa ra từ nụ hoa mới hé còn mang hơi hướng sương đêm. Theo sau làn hương ngan ngát ấy, một thiếu nữ cũng bước vào tửu quán.

Vị cô nương này toàn thân y phục trắng ngần, váy dài chấm đất, mái tóc mây đen nhánh được thắt gọn dưới dải lụa cũng màu trắng. Làn da nàng trắng mịn màng, mày thanh mắt tú, người đẹp như tranh vẽ. Nàng vừa bước chân vào quán, hai gã thực khách và lão chủ quán như bị hấp mất hồn, phải một lúc sau lão chủ quán mới hoàn hồn vội vã từ trong quầy chạy ra, hai tay không ngớt lau vào chiếc tạp dề quần ngang hông, đôn đả nói:

- Xin mời tiểu thư tùy tiện ngồi xuống, muốn dùng đồ ăn thức uống gì xin cứ bảo tiểu nhân!

Bạch y thiếu nữ chọn chiếc bàn đối diện với bàn của Nhậm Sương Bạch ngồi xuống, làn thu thủy sóng sánh, chẳng cần cố ý làm ra vẻ cũng đã thấy phong tình lộ lộ. Giọng oanh thánh thót nói:

- Ông chủ có những thức gì?

Lão chủ quán cười tít mắt chỉ còn nhìn thấy hai vệt mảnh bên dưới đôi mày nhạt thếch, nói:

- Đồ nhắm các loại, lạp vị, bánh bao màn thầu, súp mì sủi cảo; rượu thì có Hoa điều, Cao lương tiểu thư muốn dùng chi?

Bạch y thiếu nữ mỉm cười nói:

- Hoa điều hai lạng, đồ nhắm hai đĩa, những thứ khác thì không cần.

Lão chủ quán vâng dạ rồi rít rồi chạy đi bảo nhà bếp chuẩn bị. Bạch y thiếu nữ bắt đầu đưa mắt nhìn quanh trong quán, song mục nằng khi nhìn đến Nhậm Sương Bạch thì dừng lại rất lâu, sau đó cứ thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn sang.

Nhậm Sương Bạch vẫn thản nhiên nhắm nháp thức ăn, nhâm nhi rượu tựa như không hề hay biết, thực ra thì chàng đã cảm nhận được ánh mắt vô hình ấy mỗi khi nó hướng về phía chàng, cũng giống như khi bị một người nào đó nhìn vào lưng mình, dùng rằng không quay đầu lại nhưng người bị nhìn vẫn có thể cảm nhận được là mình đang bị nhìn.

Rượu và đồ nhắm nhanh chóng được bày lên trước mặt bạch y thiếu nữ, nằng rót đầy một chung đưa về phía Nhậm Sương Bạch nói:

- Kính người một chén!

Nhậm Sương Bạch hơi ngạc nhiên, do dự một thoáng rồi hỏi lại:

- Cô nương nói là kính tại hạ?

Bạch y thiếu nữ cất tiếng cười trong vắt như ngọc rót mâm vàng, nói:

- Trông người chẳng giống như người khiếm thị chút nào! Không sai, ta kính người một chén!

Nhậm Sương Bạch ngửa cổ uống cạn chung rượu, xong xoay ngang chung về phía đối phương, bạch y thiếu nữ cũng ngửa cổ uống cạn, dùng thấy nằng là một vị cô nương tuổi vừa quá đôi mươi, tư lượng cũng chẳng phải kém.

Bạch y thiếu nữ rót đầy một chung rượu rồi di chuyển sang ngồi cùng bàn đối diện với Nhậm Sương Bạch, hơi nhướng đôi mày liễu hỏi:

- Ta ngồi ở đây được chứ?

Nhậm Sương Bạch mỉm cười nói:

- Cô nương đã ngồi rồi còn gì!

Bạch y thiếu nữ mỉm cười nói:

- Người có cảm thấy hành động của ta quá đường đột không?

Nhậm Sương Bạch chẳng giấu ý nghĩ của mình, gật đầu nói:

- Thời buổi này hiếm có vị cô nương nào lại thoải mái như cô nương, đặc biệt là ở chốn công cộng thế này.

Bạch y thiếu nữ chẳng chút giữ ý, khẽ hất mái tóc ra sau lưng, giọng cởi mở nói:

- Xưa nay ta chẳng hề để ý đến những thói tục ấy, ta là ta, ta chỉ làm những điều ta thích, ngôn hành đều dựa vào quan điểm của mình, sống là cho bản thân chứ chẳng phải để cho người khác nhìn. Người thấy quan điểm sống của ta như vậy có lập dị thái quá chăng?

Nhậm Sương Bạch gượng cười nói:

- Những thứ này hỏi tại hạ cũng bằng thừa, tại hạ chẳng biết đâu.

Bạch y thiếu nữ bưng chung rượu đưa lên môi hớp một ngụm nhỏ, bất ngờ hỏi:

- Người là Nhậm Sương Bạch?

Nhậm Sương Bạch chú mục nhìn bóng người mờ mờ trước mặt, trầm giọng nói:

- Chính là tại hạ!

Bạch y thiếu nữ gặng hỏi:

- "Hàn nguyệt" Nhậm Sương Bạch?

Nhậm Sương Bạch gấp một miếng tai heo bỏ vào miệng nhai rau rầu, thật lâu sau mới chậm rãi nói:

- Cô nương, hình như cô nương đang kiểm chứng thân phận của tại hạ?

Bạch y thiếu nữ nghiêng đầu nhìn Nhậm Sương Bạch một thoáng rồi nói:

- Nhậm Sương Bạch, nhất định là người đang rất hoài nghi trước sự xuất hiện đột ngột của ta, người đang rất muốn biết lai lịch của ta, muốn biết ta đến với mục đích gì.

Nhậm Sương Bạch gật đầu bổ sung thêm:

- Ngoài ra, tại sao cô nương lại biết tên tại hạ.

Bạch y thiếu nữ mỉm cười nói:

- ừ, chẳng vội gì. Trước tiên ta tự giới thiệu với người, ta họ Dịch, Dịch Hương Trúc, giang hồ bằng hữu gọi ta là "Huyết phượng".

Nhậm Sương Bạch đưa chung rượu lên đến môi, đột nhiên buông xuống bàn, nói:

- Đệ tử của "Chu huyết môn" ở Mạc Thiên sơn, tự hiệu đều có mang chữ "Huyết". Dịch cô nương, cô nương có phải là cao túc của "Chu huyết môn" không?

Dịch Hương Trúc nhìn Nhậm Sương Bạch một cái, gật đầu nói:

- Thật không ngờ người cũng có kiến văn quảng bác đến như vậy. Không sai, ta xuất thân từ "Chu huyết môn", còn hai chữ "cao túc" thì chẳng dám nhận, hành tẩu giang hồ không làm sư tổ mất mặt đã là may mắn lắm rồi.

Nhậm Sương Bạch mỉm cười nói:

- Dịch cô nương quá khách sáo rồi!

Dịch Hương Trúc đưa mặt gần mặt Nhậm Sương Bạch, hơi thở của nàng phả vào mặt Nhậm Sương Bạch, nghe như mùi hương hoa lan thoang thoảng, nói:

- Người đã biết tên họ và lai lịch của ta, giờ thì ta nói cho người biết mục đích ta đến tìm người. Nhậm Sương Bạch, người chớ có tưởng là ta thích người.

Nhậm Sương Bạch lại mỉm cười, chậm rãi nói:

- Tại hạ chẳng phải là khách đa tình, xưa nay hành tẩu giang hồ cũng không hề có ý nghĩ lãng mạn trong đầu. Dịch cô nương, thế giới của một người mù luôn luôn tăm tối tịch mịch ...

Dịch Hương Trúc sửa lại thế ngồi trên ghế, áy náy nói:

- Thật lỗi quá, ta không có ý làm tổn thương người!

Nhậm Sương Bạch thản nhiên như không có chuyện gì xảy ra, chậm rãi nói:

- Mù thì mù chứ có sao! Thế giới của người mù luôn tăm tối, điều cốt yếu là phải giữ cho đầu óc được sáng suốt. Dịch cô nương, việc tiếp theo cô nương báo cho tại hạ biết e rằng chẳng phải là việc dễ chịu gì.

Dịch Hương Trúc gật đầu nói:

- Ta thừa nhận, lần này ta đến tìm người chẳng hề có thiện ý.

Nhậm Sương Bạch bình thản nói:

- Điều này không khó để nhận ra, cả đời tại hạ luôn gặp nghịch cảnh, lúc nào cũng có thể gặp gian nguy, ngày vui và việc may mắn càng ngày càng xa rời tại hạ.

Dịch Hương Trúc cup mắt nhìn xuống đất, trầm tư nói:

- Cách đây không lâu người giết chết Vạn Chí Viễn và Âu Dương Trường Phong?

Nhậm Sương Bạch gật đầu nói:

- Đúng là có chuyện đó!

Dịch Hương Trúc im lặng một thoáng rồi nói:

- Nhậm Sương Bạch, người cũng biết quy củ giang hồ, huyết trái huyết hoàn, nay thì họ đã nhắm trúng người rồi.

Nhậm Sương Bạch chẳng hề tỏ ý ngạc nhiên, gương mặt chàng phẳng lặng như mặt nước hồ thu, chậm rãi nói:

- Họ là ai?

Dịch Hương Trúc nhìn nhanh ra ngoài cửa quán, nói:

- Chờ đến khi gặp mặt người sẽ biết.

Nhậm Sương Bạch xoay xoay chén rượu trong tay, hỏi:

- Những người này có quan hệ thế nào với Vạn Chí Viễn và Âu Dương Trường Phong?

Dịch Hương Trúc trầm ngâm nói:

- Vừa là quen biết cũng vừa là thân thích, nếu không, ai lại đi gánh chuyện phiền phức này vào thân làm gì? Còn quan hệ thật sự giữa họ là gì đến lúc gặp mặt, họ sẽ nói rõ cho người biết!

Nhậm Sương Bạch nhếch mép cười nói:

- Cô nương giữ miệng rất kín!

Dịch Hương Trúc chớp chớp mắt nhìn Nhậm Sương Bạch nói:

- Nhận ủy thác của người, tất phải làm hết mình, những việc cần nói đương nhiên là phải nói, những việc không được phép nói người có hỏi cũng vô dụng thôi. Nhậm Sương Bạch, giờ ta hỏi người một việc, người muốn làm một người quân tử theo chân ta để đi gặp họ hay là người muốn lập tức động thủ?

Chẳng chút do dự, Nhậm Sương Bạch nói:

- Tại hạ theo cô nương đi!

Dường như không ngờ đối phương lại chấp thuận đề nghị một cách lẹ làng như vậy, Dịch Hương Trúc cảnh giác hỏi lại:

- Người không sợ người ta bày sẵn bẫy rập để chờ người vào rọ sao?

Nhậm Sương Bạch nở một nụ cười quái dị, giọng băng lạnh nói:

- Đối với tại hạ, nơi nào cũng giống nhau thôi, Dịch cô nương, thế gian này có nơi nào mà không tăm tối như nhau?

Dịch Hương Trúc ngơ ngẩn xuất thần, nhắc lại như cái máy:

- Đúng vậy, thế gian này có nơi nào mà không tăm tối như nhau ...

Nhậm Sương Bạch thẳng thắn hỏi:

- Dịch cô nương, trong việc này, cô nương giữ vai trò thế nào?

Dịch Hương Trúc thở dài nhè nhẹ, nói:

- Người sẽ được biết, nhưng không phải bây giờ!

Nhậm Sương Bạch quay mặt nhìn vào trong quầy, giơ tay ngoắc lão chủ quán, nói:

- Tính tiền đi ông chủ, tính luôn cho vị cô nương đây!

Dịch Hương Trúc nở một nụ cười thật mê hồn, giả như Nhậm Sương Bạch có thể nhìn thấy, nói:

- Người khách sáo quá, Nhậm Sương Bạch!

Trả xong tiền rượu, hai người bước ra khỏi quán, một cơn gió lạnh chợt ập đến, Nhậm Sương Bạch mình chỉ mặc độc một chiếc áo mỏng manh nhưng gió lạnh chừng như chẳng chút ảnh hưởng đến chàng. Dịch Hương Trúc đưa tay kéo lại y phục, thoáng rùng mình.

Nhậm Sương Bạch như có thể thấy được tình cảnh của Dịch Hương Trúc, mỉm cười hỏi:

- Dịch cô nương lạnh chẳng?

Dịch Hương Trúc gượng cười nói:

- Chẳng hề gì, ô trời đã tối rồi!

Nhậm Sương Bạch gật đầu, nói:

- Mùa thu ngày ngắn, giờ này trời tối là phải rồi.

Dịch Hương Trúc mỉm cười nói:

- Trời tối có lợi cho người hơn, trời sáng hay tối với người cũng như nhau, nhưng với người sáng mắt, trời tối thì rất bất tiện!

Nhậm Sương Bạch cầm cương ngựa trong tay, giọng bình thản nói:

- Nói như vậy cũng không đúng, người sáng mắt ban ngày có thể nhìn thấy, nhưng ban đêm cũng có thể nhờ ánh đuốc soi đường. Người mù thì chẳng có được cái lợi thế đó, bất kể ngày hay đêm đều tăm tối như nhau.

Dịch Hương Trúc mỉm cười gượng gạo nói:

- Chúng ta đi thôi!

Nhậm Sương Bạch đưa đôi mắt trống rỗng nhìn Dịch Hương Trúc nói:

- Cô nương không có ngựa sao?

Dịch Hương Trúc lắc đầu, chỉ tay về phía trước nói:

- Nơi chúng ta sắp đến cách đây không xa, chúng ta dắt ngựa đi, người thấy thế nào?

Nhậm Sương Bạch chẳng đáp lời, chàng dắt ngựa chậm rãi bước đi trước, Dịch Hương Trúc bước nhanh mấy bước vượt lên đi sóng vai bên Nhậm Sương Bạch, quang cảnh này, tuy chẳng có thanh phong minh nguyệt làm nền nhưng xem ra cũng không kém phần thi vị, chỉ có điều, ai biết được hai người sắp phải đối mặt với một sự việc như thế nào!

Hoà mình vào thế giới võ hiệp www.VietKiem.com - Thư Viện Trường Thiên Tiểu Thuyết Võ Hiệp Kỳ Tình Online:

- Tính đến 01/01/2001, trên 100 bộ truyện kiếm hiệp hoàn tất và đang tiếp tục đưa nhiều bộ mới

- Các bài bình luận về nhân vật, tác giả, tác phẩm kiếm hiệp

- Free life time 6 MB email account you@vietkiem.com

- Chat & bàn luận cùng các bằng hữu khắp nơi có cùng sở thích trên forums, chatroom.

- Tranh ảnh phim kiếm hiệp

- Mailling list nhận tin tức kiếm hiệp mới

- Truyện dã sử võ hiệp, truyền thuyết,...

- Sách dạy tự luyện võ công.

-

All 3 addresses in 1:

<http://hello.to/kimdung> , <http://come.to/kimdung> , <http://VietKiem.com>